

ERIN HUNTEROVÁ

VOLÁNÍ DIVOČINY

PUTOVÁNÍ ZAČÍNÁ

albatros

Volání divočiny (1): Putování začíná

Vyšlo také v tištěné verzi

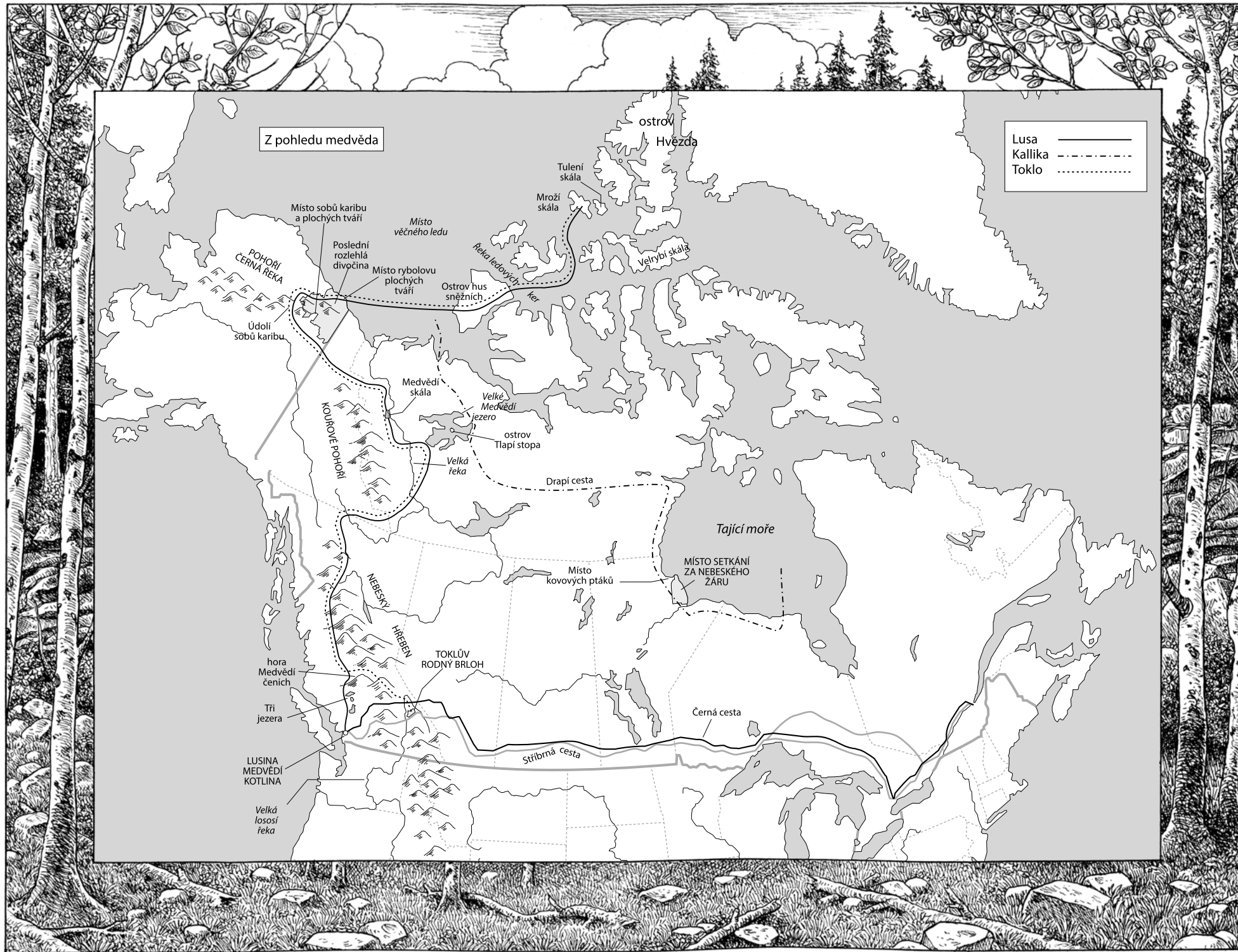
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Volání divočiny (1): Putování začíná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VOLÁNÍ
DIVOČINY
PUTOVÁNÍ ZAČÍNÁ

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložila Milada Kadlecová

Se zvláštním poděkováním Tui Sutherlandové

KAPITOLA PRVNÍ

KALLIKA

„Před dávnými a dávnými časy, dávno před tím, než po této zemi chodili medvědi, se zmrzlé moře roztránilo na kusy a rozprášilo drobné částičky ledu po celé nebeské temnotě. Každý z těchto kousíčků ledu v sobě nese ducha medvěda, a pokud jsi hodný, statečný a silný, tvůj duch se k nim jednou přidá.“

Kallika se opřela o máminu zadní nohu a poslouchala příběh, který už mnohokrát slyšela. Spolu s ní poslouchal i Taqqiq, její bratr, pohodlně se u toho rozvaloval a plácal přitom tlapkami do zdí sněhového brlohu. Nikdy nevydržel chvíli v klidu, když je počasí uvěznilo uvnitř.

„Podíváš-li se pozorně na oblohu,“ pokračovala Kalličina máma, „uvidíš seskupení hvězd ve tvaru Velké medvědice Silaluky. Ta utíká stále dokola a dokola kolem Hvězdy bezpečí.“

„A proč utíká?“ ozvala se Kallika. Odpověď znala, přesto se ale na tomto místě vždycky zeptala.

„Protože nastalo období nebeského sněhu a ona je na lovu. Svými rychlými a mohutnými drápy loví tuleně i běluhy. Je nejzdatnějším lovcem na ledu.“

Kallika vyprávění o Silalučině síle zbožňovala.

„Potom však ledy roztají,“ pravila tiše Nisa. „A ona už nemůže dál lovit. Má stále větší a větší hlad, musí ale pořád utíkat, jelikož ji pronásledují tři lovci: Drozd, Sýkorka a Sojka. Jsou jí v patách řadu měsíců, po celou dobu teplých dní, dokud neskončí nebeský žár. Když pak teplo začne zemi opouštět, nakonec ji dohoní. Obklíčí ji a svými kopími jí zasadí smrtelnou ránu. Krev ze srdce Velké medvědice stéká dolů na zemský povrch a všude tam, kam dopadne, se listy na stromech zbarví dočervena a dožluta. Trocha krve dopadne i na Drozdův hrudník, a proto jej má tento pták červený.“

„A Velká medvědice umře?“ zašeptal Taqqiq, celý napjatý.

„Umře,“ odpověděla Nisa. Kallice projel mráz po zádech. Pokaždé když slyšela tento příběh, ji to znovu vyděsilo. Její máma pokračovala.

„Ale potom se opět vrátí nebeský sníh a všechno zase zmrzne. Silaluka se znovu narodí a doba ledových lovů začne od začátku, roční období za ročním obdobím.“

Kallika se schoulila k mámě do měkkého bílého kožichu. Stěny brlohu se stáčely kolem nich i nad jejich hlavami a vytvářely tak sněhovou jeskynní skrýš, kterou Kallika ve tmě téměř nerozpoznala, i když od ní byla čenichem jen několik tlapek daleko. Venku na ledových pláních dul krutý vítr a hnal do vstupního tunelu jejich brlohu úponky mrazivého vzduchu. Kallika byla ráda, že ten večer nemusejí být venku.

Uvnitř brlohu se ona i její bratr cítili v teple a bezpečí. Kalliku zajímalo, jestli má Silaluka taky mámu a bráchu, nebo brloh, kde by se schovala před bouří. Kdyby totiž Velká medvědice rodinu měla, ochránila by ji a možná by pak nemusela před lovci utíkat. Kallika věděla, že dokud ona nebude dost velká, silná a chytrá na to, aby se ochránila sama, ochrání ji před vším strašidelným její máma.

Taqqiq plácl Kalliku svou širokou chlupatou tlapkou po čenichu. „Kallika se bó-jí,“ dobíral si ji. Všimla si, jak mu ve tmě svítí oči neplechou.

„Nebojím!“ namítl Kallika.

„Myslí si, že drozdi a sýkorky na ni mají políčeno,“ zabručel.

„To není pravda!“ zavrčela Kallika a hrabala přitom drápy ve sněhu. „Proto se nebojím!“

„Aha! Tak přece se *bojíš*! Věděl jsem to!“

Nisa něžně šťouchla do Kalliky čenichem: „Z čeho máš strach, maličká? Legendu o Velké medvědici jsi už přeci slyšela tolikrát.“

„Já vím,“ řekla Kallika. „Jenže... připomíná mi to, že nebeský sníh brzy skončí, takže sníh i led roztají. Pak už nebudeme moct lovit a budeme pořád hladovět. Že je to tak? Tak to přeci během nebeského žáru chodí, nebo ne?“

Kalličina máma si povzdechla a pokrčila obrovskými rameny schovanými pod sněhově bílou srstí. „Ach, ty moje malá hvězdičko,“ zašeptala. „Nechtěla jsem tě vystrašit.“ A čenichem se dotkla toho Kalličina. „Ještě jsi žádný nebeský žár nezažila, Kalliko. Není to tak strašné, jak se zdá. Najdeme způsob, jak přežít, i kdyby to znamenalo, že budeme chvíli jíst bobule a trávu.“

„Co jsou to bobule a tráva?“ zeptala se Kallika.

Taqqiq ohrnul čenich. „Chutná to aspoň stejně dobře jako tuleni?“

„Ne,“ odpověděla Nisa, „ale bobule a tráva tě udrží naživu, a to je nejdůležitější. Ukážu vám je, až se dostaneme na pevninu.“ Potom se odmlčela. Jediné, co Kallika v tu chvíli slyšela, kromě tlukotu svého srdce, bylo slabé zakvílení větru, šlehajícího do sněhových zdí.

Privinula se k mámě, z jejíž kůže sálalo teplo. „Ty jsi smutná?“ zašeptala.

Nisa se znovu čenichem dotkla toho Kalličina. „Ničeho se neboj,“ pravila a v jejím hlase zaznělo odhodlání. „Vzpomeň si na příběh o Velké medvědici. Ať už se stane cokoliv, led se vždycky vrátí. A všichni medvědi se sejdou na okraji moře, aby mu přišli naproti. Silaluka se vždycky po svých tlapách dostane zpět. Přežije, a my také.“

„Já dokážu přežít cokoliv!“ chvástal se Taqqiq, až se mu nadmul kožich. „Přeperu mrože! Přeplavu oceán! Zvítězím nad každým ledním medvědem, kterého potkáme!“

„Určitě ano, čumáčku. Ale co takhle se na to nejdřív pořádně vyspat?“ navrhla Nisa.

A zatímco se Taqqiq pohodlně stočil do klubíčka a uvelebil se ve sněhu vedle ní, Kallika si položila bradu na mámina záda a zavřela oči. Máma má pravdu; nemusí se ničeho bát. Dokud je se svou rodinou, bude stále v teple a bezpečí, jak tomu ostatně bylo i v tu chvíli v jejich doupěti.

Kallika se probudila do prapodivného ticha. Zdmi dovnitř pronikalo slabé světlo a vrhalo na mámu i bratra, kteří ještě spali,

bleděmodré a bleděružové stíny. Nejdřív si myslela, že má v uších sníh, ale když zatřepala hlavou a uslyšela jenom Nisino bručivé chrápání, uvědomila si, že je klid, protože bouře už přešla.

„Hej,“ šťouchla do bratra čenichem. „Hej, Taqqiq, probud se! Už je po bouři.“

Taqqiq s ospalým výrazem zvedl hlavu. Srst si na jedné straně přeležel, a tak vypadal šišatě.

Kallika vyprskla smíchy. „No tak, ty velký líný tuleni,“ řekla. „Pojď, půjdeme si hrát ven.“

„Tak dobře!“ souhlasil Taqqiq a vyškrábal se na všechny čtyři.

„Ale jen pod mým dohledem,“ utrousila jejich máma s očima stále zavřenýma. Kallika překvapením nadskočila. Myslela, že Nisa spí.

„Nepůjdeme daleko,“ slíbila Kallika. „Zůstaneme u brlohu. Prosím, můžeme jít ven?“

Nisa zafuněla, až se jí kožich na zádech zachvěl, jako by ho ovanul lehký vánek. „Půjdeme tedy ven všichni,“ prohlásila. Nemotorně se zvedla na svoje obrovské tlapy, opatrně se v malém prostoru otočila a seřadila si mláďata ke straně.

Obezřetně čenichala po zemi až na konec vstupního tunelu a zároveň tak odhrnovala sníh, který tam navála bouře.

Kallika si všimla, že máminy zadní nohy jsou napjaté. „Nevím, proč je tak opatrná,“ zašeptala bratrovi. „Nejsou snad lední medvědi největší a nejobávanější zvířata na ledu? Nikdo by se na nás přeci neodvážil zaútočit!“

„Snad jen kromě ještě větších ledních medvědů, tuleních pa-líc!“ zpražil ji Taqqiq. „Asi sis nevšimla, jak jsi malá.“

Kallice se zlostí naježily všechny chlupy na kožichu. „Možná

nejsem tak velká jako ty,“ zavrčela, „ale rozhodně dokážu nahnat strach.“

„Tak to vyzkoušíme!“ navrhl Taqqiq, když jejich máma konečně vykráčela po svých měkkých polštářcích z tunelu ven. Vyřítit se za ní, sklouzl se po šikmé ploše tunelu dolů a vyškrábal se ven do sněhu.

Kallika vyskočila na všechny čtyři a vyběhla za ním. Cestou z tunelu jí na čenich spadla hrst sněhu, a tak energicky zavrtěla hlavou a setřásla ho. Chřípí jí rozechvěl čerstvý, studený vzduch plný vůně ryb, ledu a dalekých oblaků. Kallika cítila, že zbytky její ospalosti se už dočista vytratily. Patřila tam, kde byl led, a ne do podzemí, nechat se pohrbit zaživa. Tlapkou odpálila pořádný kus sněhu na Taqqiq, který před ním se zaječením uhnul.

Honil ji kolem dokola, až skočila střemhlav do čerstvého sněhu, a zatímco svými dlouhými drápy trhala hroudy ledu, zhluboka vdechovala třpytící se bílou pokrývku. Nisa se posadila a sledovala je, občas zafuněla a s ostražitým výrazem větrila.

„Jdu si pro tebe,“ zavrčel Taqqiq na Kalliku a přikrčil se k zemi. „Jsem divoký mrož, který zdolává mořské proudy, aby tě dostal.“ A tlapkami se odstrkoval ve sněhu. Kallika se připravila, že uskočí, ale než se stačila pohnout, vrhl se na ni a povalil ji. Kutáleli se ve sněhu a pištěli vzrušením, než se mu Kallika vysmekla.

„Ha!“ zakřičela.

„Zařvi!“ zaburácel Taqqiq. „Mrož je už pořádně rozzuřenej!“ Kopnul spršku bílého ledu mámě do obličeje.

„Hej!“ zavrčela Nisa. A svou obrovskou tlapou uštědřila Taqqiqovi lehký políček, až upadl na zem. „Dost bylo dovádění na sněhu. Je čas opatřit si něco k snědku.“

„Hurá, hurá!“ zaječela radostí Kallika a začala poskakovat kolem máminy nohy. Naposledy jedli, než začala bouře, tedy před dvěma východy slunce, a v břiše už jí kručelo tak, že to přehlušilo řev Taqqiqova mrože.

Slunce se schovávalo za pásy šedých mraků, jež houstly, zatímco všichni tři kráčeli po ledě, a měnily se v mlžný závoj, který do sebe halil svět kolem nich. Jediný zvuk, který Kallika slyšela, bylo křupání sněhu pod jejich tlapkami. Na okamžik si myslela, že nahoře v oblacích slyší volání ptáka, ale když se tam podívala, viděla jen táhnoucí se mlhu.

„Proč je tak zamračeno?“ stěžoval si Taqqiq. Zastavil se, aby si tlapkou promnul oči.

„Mlha je pro nás důležitá,“ vysvětlila mu Nisa a dotkla se čenichem ledu. „Schovává nás, když jsme na lovu, takže kořist nezpozoruje, že se k ní blížíme.“

„Já jsem rád, když vidím, kam šlapu,“ trval na svém Taqqiq. „Nerad chodím v oblacích. Všechno je pak rozestřený a vlhký.“

„Mně mlha nevadí,“ namítla Kallika a zhluboka dýchala těžký, mlžný vzduch.

„Můžu tě svézt na zádech,“ navrhla Nisa synovi a šťouchla do něho čenichem. Taqqiq zabručel radostí, a zatímco se šplhal na její hřbet, přidržoval se za chomáče jejího sněhově bílého kožichu, aby nespadl. Natáhl se jí na zádech, vysoko nad Kalliku, a pokračovali dál.

Kallice se líbilo, když pod hustou, neznatelnou vůní mlhy nacházela ostrý, studený led. Líbily se jí všechny ty náznaky oceánu, ryb, soli a dalekého písku, které se šířily jejich vůněmi a připomínaly jí, co se nachází pod ledem a s čím je spjatý. Let-

mo se podívala nahoru na mámu, která zvedla čenich a nasávala okolní vzduch. Kallika věděla, že její máma nenasává pouze svěží, ledové pachy. Nisa jej zkoumala proto, že se snažila najít stopu, která by je dovedla k potravě.

„Měli byste věřit se mnou, oba dva,“ přikázala jim Nisa. „Snažte se rozpoznat jakýkoliv pach, který je výraznější než led nebo sněh.“

Taqqiq se ještě víc zachumlal do mámina kožichu, ale Kallika se snažila mámu napodobit, a jak větrila, pohupovala hlavou ze strany na stranu. Musela se od Nisy přiučit všemu, čemu jen mohla, aby se jednou dokázala postarat sama o sebe. Naštěstí to ještě potrvá dlouho, než ten den nastane – stejně jako všechno, co s sebou přináší nebeský žár anebo po něm nebeský sněh.

„Někteří medvědi dokážou ujít po pachové stopě i nebesky dlouhou dráhu,“ poučila je Nisa. „Celou cestu, až na kraj nebe a pak na další kraj a další.“

Kallika si přála mít také tak mocný čenich. Možná se tak i jednou stane.

Nisa zvedla hlavu a dala se do cvalu. Taqqiq se zaryl drápy do mámina kožichu, aby se jí udržel na zádech. Kallice za okamžik došlo, kam má máma namířeno – k díře v ledu. Věděla, co to znamená. *Tuleni!*

Nisa k ledu sklonila hlavu a začala kolem díry čenichat. Kallika se držela těsně za ní a čenichala všude, kde čenichala její máma. Byla přesvědčená, že dokáže vyčmuchat i sebemenší tulení stopu. To musí být jeden z těch dýchacích otvorů, kde se vynořují tuleni, aby se nadechli, než se zase vytratí zpátky do ledové vody!

„Tuleni jsou tak hloupí,“ poznamenal Taqqiq ze svého bi-

dýlka na Nisině hřbetu. „Když nedokážou ve vodě dýchat, tak proč v ní žijou? Proč nežijou na souši jako lední medvědi?“

„Možná proto, že by pak pro medvědy, jako jsme my, bylo snazší je chytit a sežrat,“ uvažovala Kallika.

„Pššš. Soustředte se,“ okřikla je Nisa. „Necítíte tuleně?“

„Asi ano,“ odpověděla Kallika. Byla to vůně kožešiny a tuku, silnější než vůně ryb. V tlamě se jí seběhly všechny sliny.

„Dobře,“ pravila Nisa a sklonila se k otvoru. „Taqqiq, slez dolů a lehni si vedle sestry.“ Taqqiq poslechl, sklouzl se jí po hřbetě dolů a opatrně došel po svých polštářcích ke Kallice. „Zůstaňte v klidu,“ nařídila jim Nisa. „Ani se nehněte a buďte zticha.“

Kallika a Taqqiq udělali přesně to, co jim řekla. Zažili to předtím už několikrát, a tak věděli, jak se mají chovat. Když k tomu došlo úplně poprvé, Taqqiq se brzy začal nudit, zíval a vrtěl sebou. Nisa mu dala za uši, a když ho hubovala, vysvětlila mu, že tím hlukem tak akorát vyplaší jedinou potravu, na kterou v poslední době narazili. Teď už ale byla obě mláďata téměř stejně vzorně klidná jako jejich máma.

Kallika sledovala dýchací otvor s nastraženými ušima a čenichem intenzivně zaznamenávala každičkou změnu vzduchu. Slabý vítr bezcílně unášel sníh po ledové ploše a všechno kolem tří medvědů se dál halilo do mlhy, až z toho Kallice zvlhnul a ztěžknul kožich.

Po chvíli už začala být neklidná. Nechápala, jak její máma dokáže tak dlouho vydržet na místě a jenom bedlivě sledovat, jestli tuleň náhodou nevyskočí nad hladinu. Hustou kožešinou jí začal prostupovat chlad z ledu. Musela se přemáhat, aby se

nezatřásla a nevyslala tak ledem vibrace, které by tuleně upozornily, že na ně číhají.

Přes špičku čenichu pozorovala led kolem dýchacího otvoru. Tmavá voda pod jeho povrchem šplouchala přes zubatý okraj. Bylo zvláštní představit si, že ta samá tmavá voda je jenom čumák pod ní, na spodní straně tlustého ledu. Led se zdál tak silný a pevný, jako by tam byl odjakživa...

Zdalo se, že uvnitř tancují prapodivné stíny a tvary, vytvářející bubliny a spirály. Bylo to zvláštní – z dálky vypadal led bílý, ale zblízka byl téměř čirý a plný obrazců. Skoro jako by uvnitř něco žilo. Například přímo pod jejími předními tlapkami se nacházela široká, tmavá bublina, která se pomalu přemísťovala ze strany na stranu. Kallika na ni zírala a přemýšlela, jestli to není duch ledního medvěda, chyceného v ledu. Toho, který to nedotáhl tak vysoko jako hvězdy na nebi.

Taqqiq se sklonil a sledoval bublinu. „Víš, co říká máma,“ zašeptal jí. „Ty tvary pod ledem jsou mrtví medvědi. A zrovna teď... tě... sledují.“

„Nebojím se,“ ubezpečovala ho Kallika. „Jsou přeci chycení v ledu, ne? Takže nemůžou vyskočit a ublížit mi.“

„Ne, dokud led neroztaje,“ snažil se Taqqiq znít výhrůžně.

„Ššš,“ zavrčela Nisa, která stále upírala zrak na dýchací otvor. Taqqiq ztichl a položil si hlavu na přední tlapky. Oči se mu pomalu začaly klížit a brzy usnul.

Kallice se také chtělo spát, ale snažila se zůstat vzhůru, aby viděla tuleně, až se vynoří. A taky by přece jen nerada usnula tak blízko ducha, který se stále pohyboval pod jejíma nohama. Protáhla si proto tlapky, aby nezačala klimbat.

Najedou vystříkl gejzír vody a Kallika spatřila, jak hladinu prorazila hladká šedivá hlava. Ani si pořádně nestihla všimnout tmavých skvrn na její srsti, když se Nisa vrhla střemhlav do otvoru. Mrštňným pohybem se zmocnila tuleň a vytáhla ho z vody na led. Chvilku sebou mrskal a svíjel se, než do něho svým obrovským drápem řízla a jednou ranou ho zabila.

Kallika si nedokázala představit, že by jednou mohla být taky tak rychlá a chytit tuleň dřív, než jí zmizí pod hladinou.

Nisa rozpárala tuleň a poděkovala ledovým duchům. Její mláďata se kolem ní shlukla, aby se najedla. Kallika nasávala vůni čerstvě zabitého masa, výtečného tuku a tuhé kůže. Zakousla se do kořisti, vytrhla sousto a uvědomila si, jak obrovský měla hlad.

Najednou však Nisa zvedla hlavu a naježila srst. Kallika ztuhla a větrila. Z mlhy se k nim pomalu a těžce přibližoval zavalitý lední medvěd. Nažloutlou srst měl ulepenou od sněhu a jeho tlapy byly velké jako Kalličina hlava. Mířil si to přímo k tuleni, zlostně funěl a bručel.

Taqqiq se naježil, ale Nisa ho tlapou strčila za sebe. „Držte se u mě,“ přikázala jim. „Rychle pryč.“

Otočila se, dala se na útěk a mláďata přitom postrkovala před sebou. Kallika běžela, co jí síly stačily, a srdce jí bušilo strachem. Co kdyby ten tuleň tomu cizímu medvědovi nestačil? Co kdyby potom chtěl sežrat ji? Když běželi po šikmém svahu nahoru, Kallika se otočila za sebe a viděla, že je medvěd nepronásleduje. Místo toho se ohýbal nad mrtvým tuleňem a trhal ho na kousky.

„To není spravedlivý!“ zlobila se. „To byl náš tuleň!“

„Já vím,“ povzdechla si Nisa. Zpomalila krok a zdálo se, že jí tlapy ztěžkly.

„Proč by měl ten líný medvěd dostat naše jídlo, když jsi ho tak pracně chytila ty?“ rozčilovala se stále Kallika.

„Ten medvěd potřebuje žrát stejně jako my,“ vysvětlila jí Nisa. „Musíte si zvyknout, že když je tuleňů málo, je třeba se o každé jídlo poprat. Žádnému cizímu medvědovi nemůžete věřit, moje mláďátka. Musíme držet pohromadě, protože jenom my se postaráme jeden o druhého.“

Kallika a Taqqiq se na sebe letmo podívali. Kallika věděla, že by udělala cokoli, aby se postarala o mámu a bratra. Sice dosud příliš medvědů neviděla, ale když ano, byli mohutní, strašidelní a děsiví, přesně jako ten, který jim právě ukradl jejich tuleň. Lední medvědi možná nejsou předurčeni k tomu, aby měli kamarády. Možná to život na ledu nedovoluje.

„Pokud zůstaneme spolu, nic se nám nestane,“ slíbila jim Nisa. „Potravu najdete, jestliže víte, kde ji hledat, a jestliže máte dost trpělivosti na to ji ulovit. Takže si s tím už nelamte ty své hlavičky plné sněhových cucečků. Dokud nebudete dost silní, abyste lovili sami, tak tady budu já a postarám se o vás.“

Hlavou se ohnala doleva. „Cítíte to taky?“

Kallika začala větřit. Opravdu něco cítila. Tuleň to ale nebyl... bylo to něco jiného. Něco jako ryba, ale ne docela. Nepoznala to.

„Co myslíš, že to je?“ zeptala se Taqqiq. Přikrčil se, jako by něco tajně sledoval, a když promluvila, vyskočil a přimáčknul sněhovou vločku, která se právě snášela k zemi. Kallika se podívala na oblohu a všimla si, že začalo znovu sněžit. Její bratr se tlapkami radostně strefoval do vloček. Nezdálo se, že by se, byť na okamžik, pokusil zavětřit to, co ucítila jejich máma.

„Taqqiq, dávej pozor,“ napomenula ho Kallika. „Taky si jednou budeš muset ulovit potravu sám.“

„No dobře, ty chlupatá šéfko,“ ustoupil Taqqiq a trhnul uraženě čenichem.

„Honem, rychle,“ houkla na ně Nisa. „Snažte se moc nehlučet.“ Mláďata následovala mámu po ledové ploše a polštářky našlapovala tak tiše, jak jen uměla. Nezdálo se, že pachová stopa ustupuje.

„Je v klidu?“ zeptala se Kallika. „Znamená to, že netuší, že se k němu přibližujeme?“

„Jedním ze způsobů, jak zaskočíš svou kořist, je, že skryješ svůj vlastní pach,“ vysvětlila jí Nisa. „Jako třeba takto – pojďte za mnou.“ Dovedla je k úžině s roztátou vodou mezi ledy a jeden po druhém ji přeplavali.

„Fuj, a teď mám mokré kožich,“ postěžoval si Taqqiq, a jakmile vylezl na druhý břeh, hned se otřepal.

„Teď by mělo být těžší nás zavěřit,“ vysvětlila jim Nisa.

„A ten velký, starý medvěd támhle vzadu už taky nebude moct sledovat naši stopu, že ne?“ zeptala se Kallika.

„Doufejme,“ odpověděla jí Nisa a čenichem se dotkla toho Kalličina.

Jak putovali dál, rybí pach sílil a Kallika ucítila i vůni soli, krve a dalekého oceánu, které se s ním mísily. Brzy spatřila siluetu něčeho tmavého, co leželo na ledu. Podle způsobu, jakým to mělo roztažené ploutve, se nejdřív domnívala, že to jistě bude obrovský tuleň, ale pak jí došlo, že je to mršina velryby. Někdo z ní vyrval ohromné kusy masa a na boku měla široké stopy po kousancích a šrámy od drápů. Sníh kolem ní byl zalitý krví.

„To je plejtvákovec šedý,“ vysvětlila jim Nisa. „Určitě ho zabil jiný medvěd a dovlekl ho po ledě až sem.“

Kallika užasle zírala na mršinu. Musel to být velmi silný medvěd, když dokázal přemoci něco tak obrovského a přitáhnout to z vody až sem. A přestože z ní vytrhal velké kusy masa, stále zbývalo dost pro všechny tři. Hladově natáhla čenich a urafla si pořádné sousto.

Nisa do ní šfouchla, až Kallice vypadlo maso z tlamy na led. „Nezapomeň vyjádřit vděčnost duchům ledu,“ připomněla jí jemně máma. „Měj vždycky na paměti, že jsi součástí většího světa.“ Sklopila hlavu a čumákem se dotkla ledu. „Děkujeme vám, duchové ledu, že jste nás dovedli až k potravě,“ zašeptala. Kallika napodobila mámu a zašeptala stejná slova, Taqqiq je následoval. Potom se za spokojeného bručení pustili do kořisti.

Jakmile padla noc, mlha se rozestoupila a na nebi se jasně rozzářily hvězdy. Kallika se rozvalovala na ledě a plné břicho ji hrálo. Bratr a máma leželi vedle ní. Tentokrát jim srst na ramenou nerozvířil ani lehký vánek; vítr ustal a moře hluboko pod ledem ztichlo.

„Mami?“ zeptala se Kallika. „Vyprávěj mi prosím tě ještě o duších pod ledem.“

Taqqiq pobaveně zafuněl, ale Nisa se s vážným výrazem dotkla čenichem dceřina boku.

„Když zemře lední medvěd,“ začala, „jeho duch prostoupí ledem a propadá se jím hlouběji a hlouběji, až jediné, co vidíš, je stín pod ledem. Ale neměla by ses jich bát, hvězdičko moje. Ti duchové tam jsou, aby ti ukázali cestu. Jestliže jsi hodný med-

věd, vždycky tu budou, aby se o tebe postarali a pomohli ti najít potravu i přístřeší.“

„Raději bych, aby ses o mě postarala *ty*,“ namítla vyděšeně Kallika.

„Já se o tebe taky postarám,“ slíbila jí máma.

„A co ty ledové tečky na nebi?“ zeptala se znovu Kallika a čenichem ukázala vzhůru. „To jsou taky duchové medvědů, že ano?“

„Když led taje,“ vysvětlila jí Nisa, „medvědí duchové, lehounčí jako sněhové vločky, vyklouznou ven a sněžné větry je zanesou vzhůru do nebe, kde se z nich stanou hvězdy. Tito duchové tě pozorují také, jenom z větší dálky.“

„A co tamta hvězda?“ zeptal se Taqqiq. „Ta, co tak jasně září? Viděl jsem ji jednou dokonce i ve dne a na rozdíl od ostatních se nikdy ani nepohnula.“

„To je Hvězda bezpečí,“ pravila Nisa.

„A proč se tak jmenuje?“ zeptal se zvědavě Taqqiq.

„Protože, když půjdeš stále za ní,“ odpověděla Nisa vážně, „dovede tě na místo, které je velmi, velmi daleko a kde ledy nikdy neroztají.“

„Nikdy?“ vydechla nevěřicně Kallika. „Myslíš jako, že tam nikdy nenastane nebeský žár? A my bychom tam mohli lovit bez přestání?“

„Nenastává tam žádný nebeský žár, netaje tam žádný led, nemusí se tam jíst žádné bobule a nežije se tam na pevnině,“ vylíčila jí Nisa. „Medvědí duchové tam tančí po celém nebi pro radost a všichni v různých barvách.“

„Proč tam teda nejedeme?“ zeptal se Taqqiq.

„Jestli je to tam vážně tak báječný?“ přidala se Kallika. A cíti-

la, jak jí tlapky hoří vzrušením, jako by chtěla uběhnout celou tu vzdálenost až k místu, kde by byli už navždy v bezpečí.

„Je to velmi daleko,“ zabručela zklamaně Nisa. „Příliš daleko na to, abychom to ušli.“ A upřeně se zadívala do dálky, až se jí v černých očích zračily stříbrné odlesky měsíce. „Možná ale budeme jednoho dne nuceni tu cestu... podstoupit.“

„Opravdu? A kdy?“ zeptala se Kallika, její máma si však položila hlavu na tlapy a mlčela. Zřejmě už nechtěla odpovídat na žádné další otázky. Kallika se schoulila do klubíčka u mámina klína a pozorovala třpytící se ledovou plochu pod měsícem, až nakonec usnula. Zdálo se jí, že medvědí duchové vystoupili z ledu, začali tančit a s tlapkami lehounkými jako kožíšek dováděli a klouzali se po zmrzlé krajině.

* * *

Následující ráno Kalliku probudilo podivné skřípání. Znělo to, jako když hlasitě zívá medvěd nebo jako když zespod vody kvílí vítr, vzduch se však ani nepohnul a hluk přicházel od ledu, nikoliv z nebe. Její máma už byla vzhůru a s nastraženým čenichem kolem nich zlehka našlapovala.

Kallika se vyhrabala na všechny čtyři a otřepala se. Kožich jí vlhkem ztěžkl a na rozdíl od předchozí noci, kdy byl vzduch svěží a jasný, byl teď sychravý a těžký. Otočila se k bratrovi, který ležel hned vedle ní a zjevně stále ještě spal. Čumákem do něho šťouchla.

„Mroži útočí!“ zaburácel Taqqiq a zničehonic vyskočil na všechny čtyři a srazil ji k zemi. Nisa se s vyceněnými tesáky

prudce otočila, ale zarazila se, když viděla, že si její mláďata jen hrají.

„Tiše,“ zavrčela. „Taqqiqu, přestaň se chovat jako splašená koza. Na hraní není čas. Musíme se pohnout z místa.“ A vydala se napříč ledovou plání, aniž se otočila. Kallika i Taqqiq se vyškrábali na všechny čtyři a dohonili ji. Kallika byla z Nisiny podrážděnosti celá nesvá. Proč by se na ně měla teď zlobit, že si hrají, když je ještě včera nechala skákat ve sněhu a dovádět?

Zatímco putovali po širém ledu, ozvalo se ono zaskřípání znovu. Nisa se zastavila, ohnala se hlavou na stranu a poslouchala. Jako by sténání a zívání ledu pod jejich tlapami sílilo. Kallice bylo jasné, že její máma ví, co je to za hluk – i že to nevěstí vůbec nic dobrého.

Najednou cosi silně křuplo a příšerně mlasklo. Kallika cítila, že se pod ní naklonil led. Nevěděla, co dělat s tlapkami, začaly jí ujíždět po ledové ploše, která už nebyla rovná, ale strmě se svažovala přímo do tmavé vody. Kallika zaječela hrůzou a snažila se na ledu udržet, avšak drápy jí bezmocně klouzaly po hladkém povrchu dolů.

Vtom ji popadla obří tlapa a vytáhla ji zpět na pevný led. Kallika škobrtala, jak ji Nisa postrkovala pryč od trhliny v ledu, kde vlny hladově pleskaly o nový okraj.

„Páni,“ vyjekl Taqqiq. „Ten led se právě rozlomil na dvě části! Myslel jsem si, Kalliko, že tě moře spolkne a my už tě nikdy neuvidíme!“

Nisa vyprskla z pocitu marnosti. Kallika nejistě vykukovala zpoza máminy nohy a pozorovala, jak se před ní led rozpůlil na dvě velké kry, které moře unášelo pryč.

„Už?“ zabručela dotčeně Nisa. „Vždyť jsme na ledě nestrávili ani chvíličku. Jak máme přežít na pevnině, když předtím není ani dost času na pořádný lov?“ Prošla se podél zubatého okraje ledu a vrčela na vlny, které jí šplouchaly na tlapy.

„Mami?“ zaskuhrala Kallika. „Co se děje? Přichází... nebeský žár?“

„Na nebeský žár je ještě příliš brzy,“ uklidnila ji Nisa. „Ale ledy začínají tát každým rokem o něco dřív. Máme stále méně času něco ulovit,“ zafuněla našťavaně. „Takhle to dál nejde.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Kallika. „Co se s námi stane, jestli led roztaje příliš brzo?“

Nisa jen zavrčela a tlapou dál zkoumala okraj ledu.

„Neměli bysme se přesunout na pevninu?“ zeptal se Taqqiq. „To se přeci má, když led taje, nebo ne?“

„Ne,“ pravila Nisa a zvedla čumák vzhůru. „Musíme pokračovat v lovu, jinak ty dlouhé, hladové měsíce nebeského žáru nepřežijeme.“

„Ale –“ spustila Kallika a na okamžik se podívala na vzdouvající se vodu i rozlomený led před nimi. „Co když všechn ten led roztaje dřív, než se dostaneme na pevninu?“

„Musíme jít dál,“ trvala na svém Nisa. „Ještě se nemůžeme přesunout na pevninu – nebo všichni zahyneme.“

Pokračovala po ledové ploše dál a Taqqiq šel za ní. Kallika se na chvíli zastavila u zubatého okraje a tmavá voda jí šplouchala přes tlapy. Zírala na rozlomenou kru, jak odplouvá po širém moři pryč. Jak je to ještě daleko na pevninu? Je led stále ještě dost tlustý, aby se na ni vůbec mohli dostat? A pokud ne ... co se s nimi stane?

KAPITOLA DRUHÁ

LUSA

„A támhle můžete spatřit Lusu, našeho nejmladšího medvěda černého, baribala, kterému je teprve pět měsíců. Narodil se přímo v této zoologické zahradě. Baribalové k nám vlastně přicházejí s nejrůznějším zbarvením srsti, jako například skořicovým nebo šedým, ale Lusino jméno znamená v jazyce indiánského kmene Čoktů ‚černá‘, a když se podíváte zblízka, nenajdete na jejím kožichu skutečně ani flíček jiné barvy. Tady to je její máma Ashia a její táta King.

Všichni severoameričtí medvědi trpí změnami životního prostředí. Baribalům se převážně daří lépe než medvědům ledním nebo grizzlyům, museli jsme už ale také nějaké zachraňovat, když se dostali do potíží. Například Kinga jsme našli, jak bloudil na kraji lesa. Kdybychom ho sem nevzali, tak by pošel hlady. Lusa nikdy jiné místo nepoznala a v blízkosti lidí se cítí bezpečně, takže se má jistě lépe, když je tady s námi v zoo.“

V Medvědí kotlině ještě holé skály a travnatou půdu pokrývaly sněhové koberce, ale ve vzduchu se už vznášela vůně rašící zeleně a hlínou si prodíralo cestu ven několik fialových krokusů. Lusa stála na zadních a nastražila uši směrem ke skupině plochých tváří na horním hřebenu Kotliny. Několik mláďat plochých tváří se opíralo o ohradu, ukazovalo si na ni a něco si švitořilo. Zněla jako ptáci. Většině z toho, co průvodce v zoo říkal, nerozuměla, ale znala své jméno v řeči plochých tváří. Když jí krmiči přinášeli potravu, volali na ni Luso, a tak také poznala, že o ní průvodci něco návštěvníkům s plochou tváří vykládají. Vítr k ní unášel jejich podivný pach – teplou, mléčnou vůni překrytou ostrými, téměř květinovými vůněmi. Z jejich ječivých hlasů ji bolely uši, zato zvuk jejich smíchu se jí velmi líbil.

Svalila se zpátky na všechny čtyři a vydrápala se do části Kotliny, kde rostly tři vysoké stromy a vedle nich ležela kláda, která nikdy neztrouchnivěla. Lusa tomu říkala Les. Aby zaujala pozornost plochých tváří, postavila se opět na zadní a plácala tlapkami do vzduchu, jako by se prala s motýlem. Jakmile si byla jistá, že ji sledují, vyskočila na kládu, rychle ji přeběhla a na konci z ní zase skočila dolů.

Přesně jak doufala, ploché tváře zhluboka vydechly, což znamenalo, že jsou spokojené, a tak se průvodce nahnul přes ohradní tyč a dal jí ovoce. Lusa se vzepjala na zadní a natáhla se, co nejvíc to šlo, aby na hrušku dosáhla.

„To, co teď vidíte Lusu dělat, se podobá chování medvědů v divočině – natahují se do korun stromů za potravou, jako je ovoce, ořechy, bobule, med,“ vyjmenovával švitořivě průvodce.

Lusa ovinula ovoce tlapkami a kousla do něho. Najednou ucítila, jak ji někdo plácnul po rameni. Podle velikosti tlapky poznala, že to není nikdo z větších medvědů, a tak bude mít velkou šanci si hrušku ubránit. Odfrkla si, ovoce pevně tlapkou sevřela a otočila se čelem k Yogimu, dalšímu mláděti v Kotlině.

Yogi byl starý jeden cyklus ročních období, ale tady se nenarodil. Občas se zmínil o jiné zoologické zahradě, kde žila jeho máma, ale už si na to moc nepamatoval. Byl téměř stejně černý jako Lusa, až na šedobílou kaňku na chlupaté hrudi.

Celý ufuněný se postavil na zadní, takže ji teď převyšoval. „Luso, rozděl se se mnou!“ žadonil. „Dej mi kousek!“

„Nedám!“ řekla mu. „To je moje!“ Nacpala si ovoce do tlamy a utíkala ohradou pryč. Ploché tváře nad nimi nahoře švitořily a chtěly se tomu, jak ji Yogi honí.

Lusa se v zadní části Kotliny vyškrabala na vršek Hor. Na čtyřech velkých balvanech dokázala udržet rovnováhu lépe než Yogi. Ten funěl a vrčel, když za ní lezl nahoru. S hravým odfrknutím skočila Lusa z posledního balvanu dolů a svalila se přímo na tátu Kinga, který podřimoval na sluníčku.

„Chrrr – co je?“ zabručel její táta. Potom se velkými skoky dostal po balvanech dolů za Lusou. Yogi a také vrazil do Kinga. To přimělo obrovského baribala, aby se se zaburácením zvedl na všechny čtyři.

„Vypadněte!“ zařval a rozmáchl se po nich. „Jděte si jinam!“

Yogi pelášil do nejvzdálenějšího koutu Kotliny. Lusa tam přes Plot pozorovala starého grizzlyho, jak se převaluje na zádech a něco si pro sebe mručí. Zafuněla smíchy a běžela za Yogim.

„Co ti na tom přijde legračního?“ zeptal se Yogi a strachem se

mu naježily všechny chlupy po těle. „Tvůj táta nahání takovou hrůzu!“

„Ále, je to jen neškodná huňatá koule,“ ujistila ho Lusa. „Vzteká se víc, než kouše.“

„To nemůžeš vědět,“ upozornil ji Yogi. „Nikdy tě ještě nekousnul – teda zatím!“

„To by neudělal!“ ohradila se Lusa. „Jenom jsme ho vylekali, to je všechno. Víš přeci, že je nahluchlý. Zřejmě nás neslyšel přijít.“ Měla radost, když si uvědomila, že Yogi už na ovoce zapomněl. Posadila se a dojedla ho, dlouhým jazykem si olizovala šťávu z tlapek.

„No, rozhodně nemám v plánu ho zase obtěžovat,“ řekl Yogi. „Zůstanu tady a budu sledovat skrz Plot lední medvědy.“ Lusa byla ráda, že jsou v Kotlině medvědi od sebe drženi studenými, šedivými sítěmi tvořícími Plot. Byla ráda ve společnosti dalších baribalů, zato velkých hnědých grizzlyů nebo obrovských ledních medvědů se trochu bála. Byli mnohem, mnohem větší než ona a kvůli jejich ohlušujícímu řevu nespala někdy i celou noc.

„Dobrý nápad.“ Lusa se otočila a spatřila mámu Ashiu, jak se k nim ztěžka šine. „Taky byste se už vy dva konečně mohli naučit Kinga nerušit, hlavně když odpočívá.“

„My jsme ho *nerušili*,“ namítla Lusa.

„Jděte mu zkrátka z cesty a nedělejte potíže,“ vyhubovala jim Ashia.

„Já se nechci dívat na lední medvědy,“ řekla Lusa Yogimu. „Jsou nudní. Pojďme se schovávat do Jeskyní.“ A pelášili do zadního cípu Kotliny, kde se skalní římsa z bílých kamenů nakláně-

la nad ostrůvek země a schovávala ho tak do stínu. Lusa i Yogi se do toho stínu namačkali a drželi se tlapkami z dosahu slunce. Přikrčili se co nejniž k zemi a ani se nehnuli.

„Pššš,“ zašeptala Lusa. „Lesem se k nám prodírá grizzly.“

„Jde po nás,“ zašeptal Yogi. „Chystá se nás ulovit svými zahnutými drápy.“

„Když ale zůstaneme v klidu, nedozví se, že jsme tady,“ prolesla Lusa tiše.

„Ten, kdo se první pohne, prohraje,“ vyzval ji Yogi.

„Dobře,“ souhlasila Lusa a přitiskla čenich k tlapkám. „Mám v úmyslu vyhrát.“

Oba ztichli. Lusa napnula každický sval na těle, aby sebou ani necukla. Vítr ji lechtal na uších i nose. Cítila všechny ostatní medvědy ze své části Kotliny: King podřimoval na sluníčku, Ashia čenichala dole u zdi a hledala cokoliv, co tam ploché tváře upustily, Stella se bokem drbala o strom.

Ve vedlejší ohradě plavali stále dokola a dokola obrovští lední medvědi, od jedné kamenné hroudy ke druhé. Lusa je pozorovala, jak se tak celé hodiny baví. Lední medvědi byli ještě víc nepřátelští než medvěd grizzly, který žil sám a příliš toho nemluvil. Lusa nevěděla, jak se jmenují. Lední medvědi zůstávali na svém ostrůvku z šedivého kamene nebo v chladné vodě a ostatních medvědů si nevšímali. Luse to tak vyhovovalo; byli totiž skoro třikrát větší než její máma, a občas se jí dokonce zmocňoval pocit, že by byli náramně spokojení, kdyby si místo tlustých plátek masa, které jim ploché tváře házely přes zeď, dali k večeri ji.

Začal ji svědit čenich. Pohroužena do myšlenek o ledních

medvědech úplně na sázku zapomněla a natáhla tlapku k čenichu, aby se poškrábala.

„Chacha,“ vyjekl škodolibě Yogi a vyskočil na všechny čtyři. „Pohnula ses! Vyhrál jsem!“

„Ach jo,“ zlobila se na sebe Lusa. „No, ale to je vlastně jedno. Kdyby mě grizzly zmerčil, vyběhla bych na strom. Umím po nich totiž šplhat mnohem líp než kdejaký starý hnědý medvěd!“

„Pojďme za Stellou, zeptáme se jí, jestli by nám znova nepovyprávěla o Medvědím stromě,“ navrhl Yogi a zastříhal ušima.

Obě mláďata přiběhla velkými skoky ke Stelle. Byla starší než Lusa a Yogi, ale mladší než King a znala celou řadu báječných příběhů o medvědech v divočině, přestože v ní sama nikdy nežila. Pocházela z jiné zoo, kde jí toho tamní medvědi o životě za Plotem hodně navyprávěli. Měla nazrzle hnědý kožich, nikoliv tmavě černý, jako byl Lusin nebo ten Yogiho.

„Stello, Stello!“ volala na ni mláďata.

„Pověz nám ten příběh o medvědovi, který se proměnil v nejvyšší strom v lese,“ škemral Yogi.

„Prosím,“ přidala se Lusa.

Starší medvědice si odfrkla, posadila se a zvedla přední tlapy i čenich do vzduchu, jako by větrila. „Cítíte ten les také?“ zeptala se Stella tiše.

Mláďata zvedla čenichy do vzduchu a nechala rozvášnit své nozdry. Do Lusina nosu se nahrnuly miliony různých vůní. Ucítla všechny ploché tváře, které se tlačily zoologickou zahradou. Ucítla vůně jejich jídla, z kterého se jí v tlamě sbíhaly sliny, i štiplavou, téměř květinovou vůni jejich světle barevných

kožek. Ucítla také mnoho jí neznámých zvířat. I když je nikdy na vlastní oči neviděla, podle toho, jak se pohybovala kolem svých brlohů, věděla, že jsou naživu. Zajímalo ji, jak asi vypadají a jestli jsou přátelská, nebo z nich jde naopak strach. Ucítla také, jak rostou všechny ty zelené věci, ale nevěděla, jestli to je ten les, který má Stella na mysli.

„Možná,“ odpověděl Yogi. „Asi něco cítím.“

„S tím tvým čenichem to může být cokoliv,“ dobírala si ho Lusa.

„Před dávnými časy,“ začala Stella a nevšímalá si jich, „byla celá pevnina pokryta lesy a medvědi se volně pohybovali, kde se jim zachtělo.“

„A co se s ním stalo?“ zeptala se Lusa. „Kam ten les zmizel?“

„Nu, přišly ploché tváře a pevninu změnil,“ odpověděla Stella, „ale tam venku stále ještě les je, daleko odsud – jako například v místech, kde našli Kinga.“

„Vyprávěj nám o lese,“ pobídl ji Yogi. „Jak vypadá?“

„Rostou tam všude samé stromy, kam jen tvé oko dohlédne, a táhnou se tak daleko, že to žádný medvěd neuběhne ani za celý den.“

„Ani hnědý medvěd?“ zeptala se Lusa. Už totiž slyšela o tom, jak rychle dokáží grizzlyové běžet, i když ten od vedle se většinu času jenom povaloval a bručel.

„Ani hnědý medvěd,“ odpověděla jí Stella. „A uvnitř každého jednoho stromu se nachází duch medvěda.“

„Žije na světě hodně medvědů?“ zašeptala napjatě Lusa.

„Bývalo tomu tak,“ přitakala Stella. „A jeden z nich žil i přímo tady v Kotlině, to je už dávno, to jsi ještě nebyla na světě.“

„A co se mu stalo?“ vyzvídal Yogi.

„Byl už moc starý – velmi starý,“ pravila Stella. „Byl dokonce starší než King. Na čenichu už měl prošedivělou srst, a když se pohnul, tělo mu chrastilo jako větve ve větru.“

„Jak se jmenoval?“ zeptala se Lusa.

Stella se odmlčela a zatímco přemýšlela, promnula si tlapou oko. „Jmenoval se Starý medvěd.“ Lusu zajímalo, jestli si to náhodou nevymýšlí. „Nicméně, jednoho rána jsme všichni vyšli ven na krmení a on tam ležel pod svým oblíbeným stromem. Dokázal v jeho větvích sedět od rána do večera, ale ten den jen ležel na zemi. Šli jsme ho zkontrolovat, šťouchali jsme do něj tlapami i čenichy, ale nepohnul se. Jeho vůně se také změnila. Byl mrtvý.“

Luse i Yogimu přejel mráz po zádech, až se ve svých kožiších zachvěli zimou.

„Přišla k němu plochá tvář a odnesla ho, my jsme však přesto cítili, že je jeho duch stále v Kotlině. Celý den kolem nás svištěl jako vítr, až nám z toho mravenčilo po srsti a drápy nás štípaly jako led. A potom, když už se slunce nořilo nad Kotlinou za obzor, jsme si všimli, že se ve struktuře kůry nejvyššího stromu v Lese objevilo něco nového.“

„A co to bylo?“ vyvalil užasle oči Yogi.

„Byla to tvář medvěda,“ řekla Stella. „Spatříš ji na té straně čelem k Horám. V tom stromě stále žije duch Starého medvěda.“

Lusa i Yogi oněměle zírali na nejvyšší strom a přemýšleli, jestli duch Starého medvěda zírá zase na ně. Lusa si říkala, že by nechtěla být uvězněná ve stromě. Je raději, že má tlapky k běhání a nos k čenichání.

„Pojďme najít jeho tvář,“ navrhl Lusa, a Yogi velkými skoky

doběhl ke kmeni stromu. Zlehka kolem něho našlapovali a pozorovali na něm suky. Lusa se zastavila, vzepjala se na zadní a zadívala se na kůru.

„Asi ho vidím!“ zakřičela. „Vidím jeho tvář!“

Yogi se postavil vedle ní. Přiblížil se hlavou ke stromu. „Já nic nevidím,“ zabručel.

„Je přímo *tady*,“ trvala na svém Lusa a ukázala na to tlapkou. „Podívej, to je jeho oko a tohle –“ A jak se předklonila, aby plácla do černé skvrny, která vypadala jako medvědův čenich, skvrna se pohnula!

„Ono je to živé!“ vyjekla Lusa a uskočila. „Starý medvěd právě vychází ze stromu!“ A zatímco se utíkala schovat za nejbližší balvan, srdce jí bušilo strachy. Když se pak otočila, Yogi se na zemi válel smíchy.

„Co je tady legračního?“ nechápala Lusa.

„Byla to včela,“ zafuněl pobaveně Yogi. „Utekla jsi před včelou!“

„Aha.“ Lusa se posadila a olizovala si tlapku. „Já vím.“

Vzápětí medvědi uslyšeli, jak kdosi volá řečí plochých tváří jejich jména. K ohradě pak přišli dva krmiči s večerní potravou pro medvědy. Yogi ztřeštěně zabručel a ihned k ní přiběhl, ostatní medvědi ho následovali. King se ztěžka zvedl na všechny čtyři a také se tam pomalu dovalil. Vždycky jedl jako poslední a Lusa věděla, stejně jako ostatní medvědi, že by poslední shnilé ovoce měla nechat jemu, protože je největším a nejstarším medvědem v Kotlině.

Lusa se pečlivě přehrabovala v bobulích a vybírala si ty, které jí nejvíc chutnaly.

Jeden z krmičů se k ní s mazlivým tónem v hlase nahnul a drbal jí záda dlouhým klackem. Lusa se radostně kroutila ze strany na stranu a nechala se drbat na všech částech těla, které ji svědily. Měla stále ještě plný žaludek z ranního krmení, a tak jí bylo jedno, jestli se večer nají, nebo ne.

A zatímco ploché tváře postoupily dál k medvědům grizzly, Yogi našel shnilé jablko a šťouchnul do něj směrem k Luse.

„Ble,“ ušklíbla se Lusa a kopla mu ho zpátky. „Mně žádná shnilá jablka, díky.“

„Ale no tak,“ napomenula ji Stella. „Tak se úcta k jídlu nevyjadřuje.“

„A když ho sníme, tak ji vyjádříme?“ zeptala se Lusa drze. Stelliny přednášky o „úctě“ slyšela už dávno předtím, ale pořád nedokázala uvěřit, že mezi vznešenými medvědími duchy a hromadou potlučeného ovoce hozeného k nim na zem existuje nějaká spojitost.

„Vždycky by ses měla chovat uctivě ke všemu, co pochází z přírody,“ poučila ji Stella, „i když to zrovna jíš. Nikdy nevíš, jestli se uvnitř náhodou nenachází medvědí duch.“

„To ne!“ zakřičela Lusa a předstírala pohoršení. „Medvědí duch! Nechci už ani jedno. Už nikdy nebudu schopná sežrat jablko.“ A našťavaně vykročila zpátky ke kládě. Stella i Yogi se tomu zasmáli.

Jakmile zašlo slunce, objevilo se na nebi několik málo hvězd, ale většinu z nich nebylo přes oranžovou záři pocházející ze světél plochých tváří téměř vidět. King se došoural zpátky k balvanům, kde přespával. Ostatní medvědi upřednostnili na konci Kotliny brlohy z bílého kamene, kde si mohli být jisti, že

na ně uprostřed noci nezačne zničehonic pršet. King byl jediný, kterému se uvnitř nelíbilo. Ashia se snažila Luse vysvětlit, že King nemá rád ostré hrany zdí ani pocit stísněnosti, ale Lusa to nechápala. Vždyť uvnitř brlohu bylo přeci ticho a teplo. Ale tam venku jste mohli slyšet, jak grizzlyové zlostně vrčí na chrápající lední medvědy a jak vám celou noc bzučí hmyz kolem uší.

Vyšplhala Ashie na záda a světlým, tvrdým čtvercovým otvorem ve střeše se dívala vzhůru na oblohu. Visela tam jasně zářící hvězda, která ji noc co noc pozorovala. Byla jediná, kterou tam Lusa pokaždé zahlédla, jako by se nikdy nepohnula.

„Stello?“ zeptala se Lusa. „Víš něco o tamté hvězdě?“

„To je Arkturus, Medvědí strážce,“ zašeptala ospale Stella. „Stejně jako my si našel vhodné místo a zůstal tam, nikam se netoulá.“

„Řekni nám o něm víc,“ pobídl ji Yogi. „To je taky duch medvěda?“

„Hlupáčku,“ pravila Stella. „Medvědí duchové žijí ve stromech. Ale moje máma mi vlastně skutečně jednou vyprávěla o malém medvědímláděti na nebi.“

„Medvědímláděti na nebi?“ opakovala Lusa.

„Ano.“ Stella nakrčila čenich a snažila se rozpomenout. „Nechává si tu zářivou hvězdu na ocasu, ale jeden velký hnědý medvěd ji chce sám pro sebe. A tak tu malou baribalku honí po nebi kolem dokola... ale nikdy tu hvězdu nedostane, protože baribalové jsou příliš chytrí, i když jsou menší než ostatní medvědi.“

„Takže malá medvědice o tu hvězdu nikdy nepřijde,“ řekla

potěšeně Lusa. Byla přesvědčená, že by taky dokázala být tak rychlá a chytrá. Rozhodně chytřejší než Yogi nebo ten tlustý, hnědý medvěd odvedle.

Stella usnula a čenichem vydávala ospalé bzučivé zvuky. Yogi si olizoval tlapky a tesáky se šťoural mezi drápy, aby se dostal k posledním lepivým kouskům ovoce.

Lusa se necítila unavená. Vyhrabala se na všechny čtyři a tiše odkráčela ven, protože doufala, že spatří malou baribalku a velkého hnědého medvěda, jak se spolu neustále honí dokola. Došla po svých měkkých polštářcích až k Horám, postavila se na nejvyšší balvan, zaklonila hlavu a podívala se na noční oblohu.

Jediná hvězda, kterou ale spatřila, byla ta jasně zářící, co se nehýbala a co na ni dolů zablikala.

Lusa se posadila na zadní a zírala na ni – malý medvěd se díval na Medvědího strážce.

KAPITOLA TŘETÍ

TOKLO

Toklo ležel skrčený ve vysoké trávě. Všude kolem se lehce pohupovaly koruny stromů a vánek mu pročechrával chundelatý hnědý kožich.

Toklo otevřel tlamu a vdechoval pižmovou vůni kořisti. Nastražil uši směrem, odkud zaslechl praskání borovicového jehličí, a zpomalil dech, až se shodoval s rychlostí kvílícího větru. Potom se rychlostí blesku vrhl na králíka a zatnul do jeho živého masa drápy. Tvor se svíjel, mlátil kolem sebe a snažil se utéct, ale Toklovy drápy, ostré jako žiletky mu propíchly srst a přimáčkly ho k zemi. Mládě grizzlyho zuřivě zavrčelo a tesáky se zakouslo do králíkova krku.

„Toklo, Toklo, UHNI!“

Hlas jeho mámy strhl Toklovu pozornost zpátky do skutečného světa. Upustil poleno, s kterým si hrál jako s králíkem, a podíval se nahoru.

Přímo na něj se řítilo ohnivé zvíře!

Toklo neohrabaně couval zpátky, jak nejrychleji uměl, a stihl se dostat na vedlejší travu přesně v okamžiku, kdy ohnivé zvíře zaburácelo kolem a minulo ho pouze o několik tlap. Když zvíře svištělo kolem, postříkalo mu srst hnědou břechkou z kaluže a vzduch se zaplnil příšerným černým kouřem.

„Fuj!“ odplivl si Toklo a tlapkami si otřel obličej. Chuť zplodin z ohnivého zvířete se mu nalepila na jazyk i do nosu. Na chvíličku necítil nic, jen zvíře a spálený benzín.

„Toklo, ty jsi tak zlobivé mládě!“ Dovalila se k němu jeho máma a uštědřila mu políček, až mu zazvonilo v uších. „Kolikrát jsem ti říkala, aby ses držel od Černé cesty dál? Mohl jsi být mrtvý!“

„Mohl jsem to ohnivé zvíře zahnat,“ zabručel Toklo. „Pracuju zrovna na našťvaným výrazu, vidíš?“ Postavil se na zadní, vyce- nil své ostré tesáky a zařval.

„Ohnivá zvířata nezažene vůbec *nic*,“ zavrčela zuřivě Oka. „A ty nikdy nebudeš tak velký jako ona, takže zapomeň na to, že by ses s nimi někdy utkal.“

Toklo si přál, aby mohl být taky tak velký. Pak už by mu nikdy nikdo nenadával, neříkal mu, co má dělat, ani ho nenutil žrát pampelišky. Celý den šel údolím za svou mámou, ale k snědku nenašli skoro vůbec nic. Přestože sezóna skákajících ryb už byla skoro tady, hory stále pokrývaly závěje sněhu, které z dálky vypadaly jako hromady bílých kožichů rozprostřených na kamenech. Tu a tam už ale sníh začal přece jenom tát a odkrýval tak ostrůvky hlíny i nepatrné chomáče tráv, kterými se na svět prodíraly první sněženky a pampelišky.

„Proč nemůžeš být alespoň chvíli zticha a poslouchat jako tvůj bratr?“ zabručela Oka. A ohnala se hlavou na stranu, aby se podívala na svého mladšího syna, který se choulil pod stromem.

„Poslouchat?“ zopakoval posměšně Toklo. „Myslíš fňukat.“

„Tobi je nemocný,“ zavrčela Oka. „Potřebuje žrádlo. Natrhej mu pampelišky a místo toho, aby ses jako jelen zase slepě valil rovnou na Černou cestu, si taky nějaké sněz.“

„Mně pampelišky nechutnají,“ stěžoval si Toklo. „Jsou celý rozmačkaný, plný hlíny a chutnají jako kov a kouř. Ble!“ Poškrábal se na čenichu a přál si smlsnout opravdového králíka.

„Nemůžeme si moc vybírat,“ namítla Oka a svými obrovskými drápy prohrabávala sníh. „Potravy je stěží tak akorát. Musíš sežrat všechno, co najdeš, jinak pojdeš hladý.“

Toklo si pohrdlivě odfrkl. Tobi snědl úplně všechno, co mu dali, a byl na tom mnohem hůř než on, a tak si Toklo usmyslel, že být mlsný je vlastně v pořádku. Nedokázal pochopit, co Tobimu vlastně je. Jen se povaloval, vypadal smutně a naříkal.

Toklo vyškubl ze země několik pampeliškových stonků a po svých měkkých polštářcích došel k bratrovi. Zatímco šťouchal Tobiho do boku, na tlapkách ho pod stromem šimrala mokrá tráva.

„No tak, Tobi, sežer je,“ řekl Toklo. „Jinak - zase - nebudeš mít dost síly pokračovat dál a máma mi vynadá, že tě nekrmím.“

Tobi otevřel své tmavohnědé oči a zadíval se na bratra. Předními tlapkami se zapřel o zem, a jak se celý zesláblý zvedal, trásla se mu kolena. Sehnul se a sevřel do čelistí pampelišku, kterou přežvykoval, jako by to byl větší kámen.

